

Klebety Z PREDMESTIA

ABBI
WAXMAN

Ljndeni

Klebety z predmestia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Abbi Waxman

Klebety z predmestia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Klebety z predmestia

ABBI WAXMAN

Klebety z predmestia

Ljndeni

Abbi Waxman: Other People's Houses
Copyright © 2018 by Dorset Square LLC
Translation © Elena Guričanová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2821-8
ISBN e-knihy 978-80-566-2847-8 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-2848-5 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2849-2 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Venujem svojim trom dcéram: Julii, Charlotte a Kate.

*Kiežby sa v ich živote nedialo nič dramatické,
a keď už, tak nech je to riadna zábava.*

*Venujem aj všetkým deťom z nášho susedstva. Eve, Hannah,
Millie, Louis, Avery, Truman, malá Charlotte, Henry,
Chela, Sofia, Stella, Nolan, Olivia, Rosetta, Juliette, Ruby Fern
a Nerys, bez vás by to bola len ďalšia obyčajná ulica.*

Podakovanie

Chcela by som poďakovať všetkým z larchmontskej pobočky LPQ a z *The Hatchery* za to, že mi poskytujú miesto na prácu a neobmedzené množstvo kávy. Ďakujem vám, Wilder, Kaycee, Vanessa, Carter, Amy, Maria a Thalia. Ak som na niečie meno zabudla, neberte si to osobne, len mi vyfučalo z tej mojej deravej hlavy.

Zároveň by som sa chcela poďakovať aj svojej editorke Kate Seaverovej za konštruktívnu chválu a pohotové návrhy zmien, ktoré moju prácu vždy nesmierne vylepšia.

A napokon ďakujem tebe, Margalo Chellas Goldbach, rozkošné, inteligentné a veľmi kreatívne dieťa, ktoré svojím hysterickým záchvatom inšpirovalo jeden z najpôsobivejších v tejto knihe – a teraz naň, žiaľ, už nikdy nebude môcť zabudnúť.

V Los Angeles sa naozaj nachádza Larchmont a mnohé miesta, ktoré opisujem, sú reálne a nádherné, ale všetky postavy sú skrz-naskrz vymyslené. Podobnosť so skutočnými osobami je čisto náhodná a neúmyselná. Využila som svoju predstavivosť, ako sa na spisovateľku patrí.

Postavy

Bloomovci

Michael

Frances

Ava (14)

Milo (10)

Alexandra (Lally) (4)

Porterovci

Charlie

Anne

Theo (10)

Kate (6)

Hortonovci

Bill

Julie

Lucas (4)

Gillespie-Carterovci

Iris

Sara

Wyatt (6)

Prvá kapitola

Ak ich starostlivo naukladáte a dodržiavate len najzákladnejšie bezpečnostné opatrenia, do minivanu sa zmestí prekvapujúce množstvo detí. Štyri úplne dozadu, dve z nich nepohodlne natlačené na mieste, kde by sa patrilo usadiť iba jedno. Spomínanú dvojicu istí jediný bezpečnostný pás cez lono – je to síce nelegálny a zároveň veľmi hlúpy postup, ale čo už narobíte. Ešte dobre, že sú len koš a koža! Frances Bloomová mala matnú predstavu, že v prípade nehody by ich tlak ostatných malých telíčok udržal na mieste. Desaťsekundový rozhovor s fyzikom by to určite uviedol na pravú mieru, ale žiadneho nepoznala, a keďže sa po preplnených cestách vliekla maximálne tridsiatkou, možno sa ani veľmi nemýlila. Šoférovala opatrne, najmä s cudzími deťmi v aute, a svoju šialenú teóriu ešte nemusela otestovať.

V prostrednom rade najmenší drobci bezpečne sedeli v ozajstných autosedačkách a na prednom sedadle vedľa Frances trónila jej najstaršia dcéra Ava, ktorá s razanciou a so sústredenosťou správnej tínedžerky ovládala CD prehrávač. Sedem detí, genetický arzenál štyroch rodín. Jedna veľká búračka a bol by problém s rozvrhom pohrebov. Samozrejme,

niežeby sa o tom patrilo vtipkovať! No podobné myšlienky sa Frances občas jednoducho objavili v hlave, tak čo mala robiť? Nebojovala s nimi a neriskovala, že jej prehľbia vrásky, jednoducho tým potvorám dala voľný priebeh.

Napadlo jej, že rozvoz robieva už príliš dlho. Ak nehodu považuje len za jeden z možných scenárov, nie za katastrofu, ktorej sa treba za každú cenu vyhnúť, asi to neveští nič dobré. No, úprimne, koľkokrát človek zvládne rozsúdiť spor o CD prehrávač či o to, kto bude sedieť uprostred, alebo vysvetľovať, že cestou nemôžu pozerat' film? Teda, to posledné nesmeli ani pred tým, než sa DVD prehrávač v aute pokazil. Keď mala plné auto ako napríklad dnes, aj tlupa opíc by pri tom hluku ohromene a závistlivo stíchla. Frances totiž vozila samých malých expertov: deti hlbavých a kreatívnych ľudí, ktorí svojich potomkov rozmaznávali ako bábätká, podporovali v sebarealizácii ako batolátá a teraz, keď už drobcu trochu vyrástli a naučili sa odvrátať, ich mrzelo, že ich nevychovali trochu dôslednejšie a drsnejšie.

Vzadu sedeli deti jej susedov, Charlieho a Anne Porterovcov: súrodenci Theo a Kate. Rozkošné mená, menej rozkošné decká. Šesťročná Kate, majsterka zákerného útoku, často ticho presedela celú cestu, a keď zastali v cieľi, zrazu ožila a surovo brata vysotila z auta. Desaťročný Theo to nikdy nečakal. Nebol vyslovene zadubený, ani náhodou, len ho to jednoducho vždy prekvapilo. On sám uprednostňoval priamy fyzický útok, občas sprevádzaný vrieskaním do ucha. Ktovie, ako by dopadli na spoločnej terapii.

Medzi nimi, natlačení ako mäsové fašírky, sedeli Milo, jej vlastný desaťročný syn, a jeho šesťročný bratranec Wyatt. V skutočnosti boli skôr bratrance z druhého kolena, lebo Wyattova mama Iris bola Francesina sesternica, ale bolo jed-

noduchšie volať ich bratranci a hotovo. Wyatta rozmaznávali až dve matky – tá druhá bola známa herečka, miláčik celej Ameriky. Jej orientácia nebola tajomstvom, ale Amerika na ten detail zjavne zvysoka kašľala.

V rade za Frances – aby sa na križovatke mohla v prípade potreby načiahnúť dozadu a niečo im podať, čo sa stávalo každú chvíľu – sedela jej najmladšia dcéra Lally s Lucasom, synom suseda Billa, obaja mali štyri roky. Komplikovaný systém prepravy ratolestí sa istý čas vyvíjal. Rodičia sa spočiatku pokúšali striedať, ale keďže Frances mala dieťa na každej škole, rýchlo vysvitlo, že by bolo jednoduchšie, keby rozvoz robila len ona. Vyhovovalo jej to. Ako jediná z rodičov „nepracovala“ (nehandrkujme sa o to, kto sa viac narobí, zamestnaní rodičia či nezamestnaní, zhodnime sa, že život je pre všetkých jeden zasraný kolotoč, nech sa môžeme pohnúť ďalej), sama sa teda nikam neponáhľala a často za volant sadala v pyžame. Navyše neznášala atmosféru v dome tesne po tom, čo decká absolvovali prípravu na odchod plnú kriku a vresku – strácali topánky a nachádzali ich, zháňali knihy, kapsy, čiapky a kadečo iné, čo si mohli nachystať ešte večer (niežeby tým niekomu chcela niečo naznačiť) –, vymotali sa z dverí a prebehli k cudziemu autu... Frances sa vtedy cítila, ako keby si ju vybrali do tímu až poslednú, ako keby niekoho odprevadila k vlaku a zostala sama na stanici, ako za svojich školských čias, keď sa po vyučovaní vracala do prázdneho domu. *Aj ja chcem ísť*, zakvílilo dieťa v jej vnútri. *Rozvoz nechajte na mňa*, ponúkli ústa dospelaj ženy – a všetci boli spokojní.

Najprv vysadila decká zo základnej školy, potom Avu a napokon Lally a Lucasa v škôlke, to býval dlhší proces. Musela sa tam za nich podpísať, prečítať im kratučkú rozprávku a potom ešte zastať pri bozkávacom okienku, aby sa náležite roz-

lúčili, prípadne predstierať, že svoje dieťa nevidí... „Kde je Lally? Aha, tu je!“ Kriste, prestane ich to niekedy baviť? Potom už bola slobodná. Mohla zísť do obchodu. Mohla zísť domov. Mohla v plnej rýchlosti napáliť do najbližšieho múru, čo by hádam aj urobila, keby sa nemusela o tri hodiny vrátiť, aby Lally a Lucasa vyzdvihla. Frances uvažovala, koľko iných ľudí zmáha rutina, ale predsa sa šuchcú ďalej, starajú sa o deti, zdvihnú každú slamku zo škatuľkového džúsu, aby sa ňou nejaké zviera nezadrhlo, zbierajú korkové zátky, gombíky či iné taľafatky na umelecké projekty a menia baterky v dektektore dymu, len čo prvýkrát nespokojne pípne. *Vydržať kvôli deťom* možno znamená presne toto, s manželstvom to nemá nič spoločné.

Frances zastala pri základnej škole a Ava vystúpila. Povzdychla si pritom ako štrnásťročné dieťa z viktoriánskych čias, ktoré sa chystá na celý deň sfárať do bane, otvorila zadné dvere a rozšafne mávla rukou.

„Stredne veľké decká, von! Nepotknite sa o obrubník a pozor na mamičky, ktoré sa moc ponáhľajú a šoférujú s mobilom na uchu.“

Deti sa už odpúťali a vyhrnuli sa von, každé si s Avou po ceste ťľaplo. Kate zrazu zastala a Frances sa obrátila, aby zistila, o čo ide. Na tvári dievčatka zápasili protichodné emócie.

„Čo sa deje, miláčik?“

Kate pozrela na Frances a zachvela sa jej brada.

„Zabudla som doma rolky z toaletáka.“

„Aha.“ Frances mrkla na najstaršiu dcéru. Ava pokrčila plecami a pozrela do otvoreného minivanu.

„V aute nie sú.“

„Ach, čo už.“ Frances sa na Kate usmiala. „Pani učiteľka určite bude mať nejaké navyše.“ Ona sama v priebehu rokov poslala do školy aspoň tritisíc roliek z toaletného papiera. Možno z nich decká budovali urýchľovač častíc alebo verný model newyorského metra. Treba dúfať, že v tom prípade by na imitáciu vagónov nepoužili tú najspontánnejšiu možnosť.

„Nie, musím mať *vlastné*.“ Katine oči sa zaliali slzami, indikátor hrozby hysterického záchvatu sa prehupol do žltej zóny. „Niečo z nich vyrábame. Všetci ich budú mať!“

Frances zvážila svoje možnosti. Na jednej strane, Kate má ešte len šesť rokov a traumy z toho, že sa v škole ukáže bez roliek z toaletného papiera, nielenže prežije, ale čoskoro ju vypustí z hlavy. Na druhej strane, prváci z triedy pani Loliovej tvorili organizáciu, ktorá sa nemilosrdnosťou vyrovnala Yakuze, a jej členovia sa vrhali na najslabších ako vlky na jahniatko. Keby si Kate rolky zabudla a musela by si nejaké požičať, všetci by si jej poklesok všimli – a tomu bolo treba za každú cenu zabrániť. Prirodzene, nebolo by to až také zlé, ako keby sa pocikala, nedostala by prezývku, ktorej by sa nestriasla až do vysokej školy, ale nebolo by to nič príjemné.

„Mamička mi ich nachystala do taštičky, ale zabudla mi ich dať.“ Do hláska sa jej vkradol ocelový, vyčítavý tón. Frances hľadela na tú anjelskú bytôstku, jej mama ju občas prezývala Iskerníček. Teraz gánila ako žralok. Kate vedela, že dosiahne svoje, bola to len otázka času. *Mám viac času než ty, starena, hovoril ten pohľad, a budem tu stáť, kým sa nezosoúveríš, potom ťa zrazím na zem, rozdrvím tvoje krehké kosti a pôjdem si zobrať tie toaletákové rolky.*

„Tak dobre, Kate. Vrátim sa po ne, keď zaveziem Avu, a prinesiem ti ich do školy. Môže byť?“ Frances si uvedomo-

vala, že sa necháva zneužívať, ale nevadilo jej to. So svojou dobrosrdečnosťou sa dávno zmierila.

„Mäkkýýýš...“ Ava sa vrátila na svoje miesto a krútila hlavou nad matkinou slabosťou, tou istou slabosťou, z ktorej sama s obľubou ťažila.

„Vďaka, Frances!“ Kate sa zaškerila od ucha k uchu, zvrtila sa a odbehla preč, v mihu sa premenila z roztraseného chúďatka na roztopašného anjelika. V rade áut za nimi ktosi stisol klaksón. *Okej, povedalo to krátke zatrúbenie, počkali sme, kým vyriešiš tú miniatúrnu krízu, ktorú iste spôsobila tvoja mizerná výchova, lebo sme úžasne ohľaduplní, ale teraz láskavo pohni zadkom, všetci máme na práci dôležitejšie veci!* Sekundové zatrúbenie môže byť nesmierne výrečné.

Frances zamávala z okna na ospravedlnenie a pohla sa od brány.

Zaviezla ostatné deti a o polhodinu už bola pri dome Anne Porterovej. Rozvoz nebol až taký náročný, ako si mysleli ostatní rodičia: všetky tri školy boli vlastne blízko pri sebe a všetky štyri rodiny bývali v tom istom bloku. Keď sa Frances ponáhľala k Anniným dverám, zbadala vlastného kocúra Carltona, ktorý ju sledoval. Zamávala mu. Kocúr zažmurkal a odvrátil sa, hanbil sa za seba aj za ňu.

Potichu zaklopala, ale nedočkala sa odpovede. Anne sa možno vrátila do postele. Frances stisla kľučku a nakukla za dvere. Hneď našla tašku s rolkami od toaletného papiera. Schmatla ju a chystala sa dvere znovu zavrieť, no vtom zbadala susedu. Anne ležala na podlahe s odvrátenou tvárou, dlhé vlasy mala rozhodene po koberčeku.

„Anne! Došlačka, žiješ?“ Len čo to vyslovila, jej mozog začal spracúvať, čo vlastne vidí. Anne na dlážke, to sedelo. Lenže susedka medzitým otočila hlavu a Frances si uvedomila, že

je živá a zdravá. A navyše *veľmi* šťastná. Frances inštinktívne prekročila prah a už videla, že Anne je nahá, so zrumenenou tvárou a s mužskou hlavou medzi nohami...

„Doriti...“ Frances sklopila oči a zaspätkovala von. „Prepáč, Anne, Kate si zabudla tie hajzlákové rolky...“ Prihlúplo zdvihla ruku, v ktorej držala plnú igelitku s logom biopotravín. Jasné, tým ospravedlní, že Anne a Charlieho vyrušila pri rannej rýchlavke na dlážke v obývačke. *Nič sa nedeje, ved' ja som len prišla po rolky z toaletáka. Nevšímajte si ma, už som preč.*

Muž si konečne uvedomil, že niečo nie je v poriadku, a zdvihol hlavu. Najprv mrkol na Anne a potom nasledoval jej pohľad, aby zistil, prečo tak zbledla, keď len pred chvíľkou horela od vzrušenia.

Frances už takmer prešla cez dvere, rýchlo ich zatvárala, ale stihla postrehnúť, že ten muž nie je Charlie. Bol to niekto úplne iný.

Zavrela dvere a jasne počula ich šťuknutie.

Druhá kapitola

Anne zavrela oči a zachvela sa. Frances vpustila dnu čerstvý vzduch a chladný náznak konca sveta.

Mladý muž si oprel líce o ženino stehno a skrúšene sa na ňu usmial.

„Nooo... budem hádať. Asi si nechcela, aby ma tá osoba videla.“

Anne pokrútila hlavou, zvrtila sa a vyvliekla spod neho nohy, skrčila si ich k telu a zakryla sa. „Nie. Ale zo všetkých ľudí, ktorí cez tie dvere mohli prejsť, je ona asi tá najmenej katastrofálna možnosť.“

„Tvoja kamoška, nie jeho?“

Pokrčila plecami. „Priateli sa s nami oboma, ale jemu nič nepovie, možno nič nepovie ani mne.“ Postrehla, že má ešte erekciu. Ach, tá mladícka vytrvalosť! Zamladi by si pokladala za povinnosť vyfajčiť mu ho, ale tie časy dávno pominuli.

„Si si istá, že ma videla?“ Richard dúfal, že sa ešte vrátia k započatej činnosti, a skúsil ju pobožkať na koleno. Možno dostane aspoň fajku útechy.

Zamračila sa naňho. Vstala, obrátila sa a siahla po župane, ktorý mala na sebe, keď vošiel. Dostali sa len na dlážku

v obývačke, po dlhom odlúčení nevedeli vydržať. Keby zašli až na poschodie, tajomstvo by zostalo tajomstvom. Anne si to uvedomovala, ale pri pomyslení, že by s týmto chlapom sexovala vo svojej manželskej posteli, sa jej zdvihol žalúdok. Niežeby sa v spomínanej manželskej posteli bežne veľa sexovalo, ale predsa.

Richard hľadel na jej tvár – keďže telo si už zahalila – a po tisíci raz uvažoval, čo si tá žena práve myslí. Neustále ho miatla a znepokojovala a neodolateľne ho priťahovala, hoci dobre vedel, že páchajú totálnu karmickú samovraždu. Zveril sa s tým jedinému človeku, bývalej frajerke z vysokoškolských čias, z ktorej sa vyklula omnoho lepšia kamarátka než partnerka. Prvýkrát po niekoľkých rokoch s ním stratila nervy.

„Ona má deti?!“ Richard si vedel jasne vybaviť jej znechutený výraz.

Pokúsil sa o bezstarostný tón: „Nechcem od nej, aby ich opustila. Je to len aféra.“

Kamarátka sa nenechala pomýliť a nedarovala mu to: „Skončí sa to katastrofou, inak sa to skončiť nemôže. Nechce sa mi veriť, že si taký sebec. Pre sex! Doriti, veď už nemáš sedemnášť, nevieš udržať vtáka v gatiach?!“

Teraz Richard pozeral na Anne, teda aspoň na jej chrbát, keďže odchádzala z miestnosti. Dlhé tmavohnedé vlasy si skrútila do uzla a upevnila ich vlastným prameňom. Aj taký detail mu pripadal magický. Po tej žene túžil, odkedy ju stretol, horúčkovito ako kedysi na strednej škole, keď stačilo, aby sa ocitol v blízkosti dievčaťa, a už mu stál. Myslel si, že z toho štádia už dávno vyrástol. Bol predsa dospelý, chodil do práce, platil dane. S jednou priateľkou žil tri roky, kupoval jej tampóny, rozprával sa s ňou cez dvere kúpeľne, keď sedela na záchode, ráno aj večer sledoval, ako sa prezlieka. Sám si uvedomoval, že sa pripravuje na manželstvo, mama mu už

začala píliť uši rečami o vnúčatách. Lenže ten vzťah sa skončil – takmer mimochodom, akoby kdesi stratili štafetový kolík a bežali každý inam, než si to vôbec uvedomili. Keď sa odsťahovala, cítil sa tak ľahostajne, až sa za to hanbil.

Potom však stretol Anne v obchode s umeleckými potrebami, obaja mali záľusť na posledný kúsok špeciálneho, ručne vyrobeného papiera. Začalo sa to priateľsky, on papier ponúkol jej, ona jemu, potom on presadil svoje a presvedčil ju, aby si ho zobrala, o chvíľu už stáli pred obchodom a bavili sa o umení... A keď sa naňho usmiala, hneď sa vzrušil. U žien mal úspech, bol pekný, umelecky založený a pôsobil trochu neprístupne, pri flirtovaní málokedy zlyhal. Keď si však vypýtal jej číslo, zasmiala sa, zapýrila a odmietla. Je predsa vydatá, má deti, dokonca ho jemne podpichla, že prečo balí ženu, ktorá by mu mohla byť matkou – hoci prehánala, dve desaťročia ich zďaleka nedelili. Naliehal ďalej a zrazu, v záchvate trúfalosti, o ktorej ani netušil, že v ňom drieme, vyhrkol čistú pravdu: chce ju zobrať do postele a milovať sa s ňou, kým nezošalie od rozkoše, krajšiu ženu ešte v živote nevidel, jeho byt je len štyri bloky odtiaľ a nikto sa to nikdy nedozvie. *Nikto sa to nikdy nedozvie, Anne, pod' so mnou a poddaj sa, dovoľ mi, aby som ti zamotal ruky do vlasov, vzdychaj a chvej sa mi v náručí!*

Anne, taká zvyknutá na vlastný smútok, že nevládala myslieť na zajtrajšok, privolila. Keď vošla do jeho stiesneného bytu, cítila sa, ako keby sa pretisla pomedzi kožuchy zavesené v skrini a vynorila sa v Narnii. Samu seba zanechala za prahom a Richard spoznal Anne, ktorú nikto predtým nevidel.

Jemu celá aféra pripadala neskutočná, čas mu plynul ako ráno po žúre či počas dní medzi Vianocami a Novým rokom. Intenzívny sex sa striedal s dlhými odmlkami, s dňami, keď Anne brala deti na výlet do Disneylandu, vadila sa s manžer-

lom, pripravovala jedlo pre celú rodinu a nedočkala sa slovka vďaka, skúšala si oblečenie, ktoré jej zrazu znovu sedelo, dospievala k rozhodnutiu, že aféru ukončí, a potom chytala telefón, aby mu ešte raz zavolala. Prirodzene, on vedel len o sexe a odmlkách, ale zaujímalo ho, čo sa počas tých odmlk deje.

Začul ju z kuchyne. Pozbieral svoje veci rozhodené po zemi a začal sa obliekať. Anne možno práve robí kávu, každý pohyb jej stíhlych prstov je dokonale efektívny. Možno jediným pohybom roztrhla briošku napoly a teraz vyberá džem. Možno si podrezáva zápästia jedným z tých nóbl keramických nožov, ktoré tak obľubuje. Zovrelo sa mu hrdlo a zľahka nadskočil, aby si rýchlejšie navliekol rifle.

Anne v kuchyni siahla po káve a uvažovala, čo robí Richard vo vedľajšej izbe. Dúfala, že sa oblieka. Frances ju tak vyviedla z rovnováhy, že túžila len po tom, aby vypadol. Otvorila vrecúško s kávou a zanadávala, keď sa z neho odtrhol zadržovací drôtik. Načo vôbec robia vrecúška, ku ktorým je drôtik len prilepený? Omnoho väčšmi jej vyhovovalo, keď bol pevnou súčasťou balenia. Integrovaný, integrálny, to je fuk. Z takýchto drôtik skôr či neskôr odpadne a potom sa vrecúško nedá poriadne zavrieť – a raz ráno, keď máte pocit, že sa nič ďalšie už nemôže pokaziť, otvoríte skrinku a vrecúško vypadne, vo vzduchu sa párkrát prevráti a mletá káva sa z neho vysype na kuchynskú linku aj na dlážku, odtiaľ ju roznosíte po celom dome a zadupete do koberca, kde zostane trčať ako zrnká maku medzi zubami. Anne šmarila pokazené vrecúško, z ktorého minuli sotva štvrtinu, do odpadkového koša. *Radšej sa tej katastrofe vyhnime*, pomyslela si a pousmiala sa kútikom pevne zovretých úst.

Richard k nej pristúpil zozadu, prihladil jej hodvábný župan na bokoch, prstami jej majetnícky ovinul bedrové kosti.

Na dotyk sa líšila od mladších žien, s ktorými spal predtým. Nebola dokonalá. Mala úzky pás, ale širšie boky a zadok nemala vypracovaný z posilňovne. No dychtil po nej. Snívало sa mu o nej každú noc, chcel ju hneď a zaraz prehnúť cez kuchynskú linku a dokončiť, čo začali v obývačke.

Anne sa mu zľahka vyšmykla. Naliala si smotanú do kávy a zdvihnutým obočím sa ho spýtala, či si dá aj on. Zavrtel hlavou. „Asi by som mal ísť, že? Mám z teba taký pocit.“

Anne uvažovala, čo o ňom povie Frances. Richard bol oči-vidne krásny, mladý a sexy, hotové romantické kliše, ktoré by jej poslúžilo ako jednoduché vysvetlenie, ale neprítahoval ju len preto. Rada ho počúvala, bavil ju jeho modernejší slovník, občasné narážky na seriály či skladby, ktoré ani nepoznala, jeho inakosť. On sa tiež zaujímal o jej názory, pripadala mu nevsedná a múdra, cenil si jej skúsenosti. A nebolo na škodu, že ju neustále chcel. Keď sa im minuli slová, mohli sa vrhnúť na sex a nemyslieť na nič iné.

Jej manžel Charlie ju oddane miloval, ale ich vzťah už väčšmi pripomínal súrodenecký, poznačený všetkými možnými záhybmi a chrastami. Každý jej vtip už dávno počul, keď si obliekla niečo nové, všimol si to, ale uvažoval, či to kúpila vo výpredaji. Podľa Richarda bola fascinujúca, podľa Charlieho silná a kompetentná. Richard jej chcel zaboriť tvár do lona, vnoriť sa do jej tela, strčiť do nej prsty a s blaženým úsmevom si ich obliznúť. Charlie vždy ochotne odložil sex na inokedy, *žiaden problém, miláčik, jasné, rozumiem, stačí, keď sa pritúlime.*

„Hej, asi by si mal ísť. Napíšem ti... alebo čo.“ V ruke pevne zvierala šálku s nápisom *NAJLEPŠIA MAMA NA SVETE.*

Pobral sa zadnými dverami. Anne sa odvrátila, ešte než vyšiel zo záhrady.

Tretia kapitola

Frances s údivom postrehla, že ju nohy poslúchajú ako obyčajne a nesú ju po ulici k jej domu. Vtáčiky spievali, uprostred chodníka sa neotvárala priepasť, kocúr sedel presne na tom istom mieste, kde ho videla pred dvadsiatimi sekundami, a oblizoval si chvost. To len jej sa motala hlava, ako keby prestala správne fungovať gravitácia alebo ako keby si hrkla štyri panáky jägermeistra.

„Čau, Frank!“ Frances sa mykla a zbadala svoju sesternicu Iris, vysokú blondínu s výraznými črtami. Ponáhľala sa k nej cez cestu, rozžiarená po rannom tréningu. „Aký bol rozvoz? Správal sa Wyatt slušne?“

„Samozrejme.“ Dokonca jej ani nezlyhal hlas. Neuveriteľné! „Bol milučký ako obyčajne.“ Podľa všetkého zvládne aj normálny rozhovor bez toho, aby vyhrkla, čo práve videla. Ako ľahko sa z nej stala zradkyňa!

„Pri tebe možno. Doma je ako čert.“

„Možno ste si mali lepšie pozrieť profil darcu.“

„Myslíš?“ Iris sa zaškerila. „Žeby Luc Cipher nebol sexy francúzsko-americký geológ, za ktorého sa vydával?“

„Jasné... *K mojim záľubám patrí zbieranie minerálov, najmä síry, posedenie pri ohni a zvädzanie duší do večného zatratenia.* Treba si to radšej prečítať celé.“

Iris sa zasmiala. S Frances vyrastali spoločne, lebo ich matky boli sestry a bývali pár blokov od seba na Manhattane. Neskôr sa Iris so Sarou, ktorá vtedy horko-tažko rozbiehala svoju hereckú kariéru a len občas dostala rolu v televíznej reklame, presťahovali do L. A. a presviedčali Frances, aby sa k nim pripojila. Keď sa dozvedeli, že dom na ich ulici je na predaj, Iris zavolala Frances a nakázala jej, aby ho okamžite brala. Frances zbalila rodinu, ostatné nechala tak a presťahovala sa. Ešte to neolutovala. Pravdaže, ten deň možno práve nastal.

„Cítiš sa dobre?“ Iris sa sesternici dôkladne prizrela.

Frances zvažovala, či má povedať pravdu. Cítila by sa omnoho lepšie, keby tajomstvo jednoducho vyklopila a podelila sa o to hlavybolenie, ale uvedomila si, že to nedokáže. Netušila, prečo Anne zahýba Charliemu, nerozumela, prečo by tým chcela ohroziť celú svoju existenciu, ale bola presvedčená, že to nesmie prezradiť nikomu inému, kým sa s Anne neporozpráva. Zákon mlčanlivosti neplatí len u mafiánov, ale aj medzi kamarátkami zo susedstva.

„V pohode, som len uťahaná – ako vždy.“

„Viac než bežne?“ Iris si prekrížila ruky na hrudi. „Trochu unavená si stále, nie?“ Frances sa napäto usmiala a Iris dodala: „Nezájdeš si domov trochu zdriemnuť? Ešte máš čas, kým budeš musieť vyzdvihnúť Lally, však?“

„Hej, to je asi dobrý nápad.“ Frances sesternicu objala a pokračovala v ceste domov.

Iris ešte chvíľku zostala stáť, pozerala za ňou a v hlave jej vrátilo, čo je vo veci. V duchu pokrčila plecami – nech sa deje čokoľvek, napokon to vypláva na povrch. Ako vždy.

Keď Frances otvorila dvere, zavonila pevná linka. Mechanický hlas oznamoval: *Volá Anne Pór-te-ro-vá... Volá Anne Pór-te-ro-vá...*

„Čo by nevolala,“ zašomrala Frances, zrazu ju pochytila zlosť. *Nech ide do riti!*

Začala vykladať riad z umývačky, hovor nech prijme odkazovač.

„Tu je Anne. Prosím, príď sa so mnou porozprávať.“ *Šťuk.*

Veď ti vravím: choď do riti, pomyslela si Frances a nacvičenými pohybmi ukladala šálky hore dnom do skrinky so sklenenými dvierkami. *Nakopala by som ťa za to, že si zničila môj starostlivo vykonštruovaný život, v ktorom sú všetky moje kamošky rovnako šťastné ako ja. Rozhodli sme sa predsa, že všetko zvládeme lepšie než naši rodičia a svoje decká vychováme bez frustrácie a neistoty. Nakopala by som ťa za to, že si to celé poondiala, ty sebecká, sebecká krava!*

Telefón znovu zazvonil. Frances tľoskla jazykom a z náhleho popudu zdvihla slúchadlo.

„Tu je Anne.“

„Viem.“

„Môžeš na slovíčko?“

„Hej, ale príď ty sem, práve robím poriadok.“

„Okej.“

„Okej, o chvíľu sa uvidíme.“ *Keď si osprchuješ semeno z nôh, ty kurva.*

„Čau.“ Anne položila.

Frances zapla kávovar a nazrela do chladničky, či je tam smotana. Vytiahla koláčiky a zopár ich naaranžovala na tanier. Omrvinky zhrnula na kôpku uprostred stola, odtiaľ si ich zmietla do dlane a šmarila ich do výlevky. Povyberala z umývačky zvyšok čistého riadu a naukladala tam špinavý. Škatu-

le cereálií, ktoré ostali od raňajok, odložila do skrinky a potierala kuchynský pult. Urovnala stoličky okolo stola. Znovu skontrolovala, či je v chladničke smotana. Potom sa zašla vyčikať, a keď sa v kúpeľni pozrela do zrkadla, pohľad jej opätovala tvár vlastnej matky.

Anne držala šálku, z ktorej u Frances pila zakaždým, sama jej ju raz doniesla ako suvení z Benátok. Červená šatka na gondolierovi a modro-biele pásiky pôsobili nesmierne veselo. Anne pozrela na tanier s koláčikmi. „Vlastnoručne napečené?“

Frances prikývla.

Anne zo zvyku siahla po koláčiku. „Rozvoz bol v pohode?“

Frances znovu prikývla. „Až na ten incident s rolkami z toaletáka.“ *Hej, bavme sa o rolkách z toaletáka.*

„Jasné. Vyložila som jej ich, ale asi si ich zabudla zobrať. Vďaka, že si sa po ne vrátila.“ *Vďaka, že si zničila moje tajomstvo.*

„Rado sa stalo.“ *Samozrejme, tvojmu decku som ich ešte nezaniesla, čosi ma trochu rozptýlilo. Ešte som sa nerozhodla, či Kate musí pykať za tvoje hriechy.*

Ticho. Ďalší koláčik.

Anne a Frances sa kamarátili asi päť rokov, odkedy ich Iris a Sara zoznámili. Vychádzali spolu dobre, lebo sa zaujímali o to isté: o svoje deti, svoj dom, svoje manželstvo, nádeje a sny, o svoju nástenku na pintereste. Neboli si veľmi blízke, kamarátili sa, lebo sa kamarátili aj ich deti a vozili sa spolu do školy. Ak sa stretli na ulici, pozdravili sa objatím, vymenili si novinky, zhodli sa, že by spolu mali niekedy zísť na obed – a zhruba dvakrát do roka to aj zrealizovali. Považovali sa za kamarátky a jedna druhej robili nemalé láskavosti. Keby sa však niektorá z nich odsťahovala, prisľúbili by si, že zostanú v kontakte,

a veľmi rýchlo by sa na to vykašľali. No pozrite sa na ne teraz – spojilo ich úplne nové, ligotavé puto.

Frances si odpila z kávy. „Takže, ako dlho už spávaš s úplne cudzím chlapom?“

Anne pokrčila plecami. „Šesť mesiacov,“ povedala vyrovnaným hlasom, ako keby jej Frances položila ďalšiu otázku o rolkách z toaletného papiera.

„Predpokladám, že Charlie o tom nevie.“

„Nie.“

„Miluješ ho?“

„Charlieho?“

„Toho cudzieho chlapa.“

„Volá sa Richard.“

„Seriem na to, ako sa volá, Anne. Miluješ ho?“

„Nie.“

„Tak prečo, ak sa smiem spýtať, riskuješ šťastie svojich detí, len aby si s ním sexovala?“

Frances sčerveneli líca a v očiach sa jej zaleskli slzy. Anne rozčúlilo jej odsúdenie, hoci mala Frances úprimne rada, sto-percentne jej verila a videla, ako ju to trápi.

„Netuším.“

„Neľúbiš svoje deti?“

„Lúbim ich najväčšmi na svete.“

„Nuž, zjavne ich neľúbiš dosť na to, aby si nespávala s hentým chlapom a neriskovala, že na to Charlie príde, bude zničený, rozvedie sa s tebou, bude sa s tebou súdiť o opatrovnícke práva a donúti ich, aby si vybrali medzi tebou a ním.“ Frances vstala a išla si doliať kávu, len aby svoju šálku nerozmlátila o Anninu pokojnú, elegantnú a krásnu tvár. Vyrovnanosť patrila k vlastnostiam, ktoré mala Frances na Anne najradšej, od začiatku obdivovala jej pokojnú rozvahu a želala si aspoň

desatinu jej dôstojnosti. Teraz uvažovala, či sa za jej chladnokrvnosťou neskrýva mentálna zaostalosť alebo sociopatické sklony. Možno Anne na ľudí pozerá ako na stoličky a vôbec nie je schopná súcitu. Frances sa zvrtila k priateľke. „Prečo ma to totálne rozhodilo a ty si v pohode? Alebo si sa nervovo zrútila, len to na tebe nevidieť? Myslela som, že ste s Charliem spolu šťastní.“

„Veď sme.“

Frances sa rozrehotala.

Zazvonil zvonček.

Sara Gillespie, manželka Francesinej sesternice Iris, bola dosť známa na to, aby ju ľudia zastavovali na ulici. Síce nie natoľko, aby vôbec nemohla vykročiť von, ale predsa ju často niekto spoznal. Väčšinou hrávala trochu nešikovnú, ale milučkú susedku odsúdenú na sklamanie, kým sa neobjaví ten správny princ na bielom koni, a keď sa jej optimizmus a dobrosrdečnosť ocitnú vo vážnom ohrození, zrazu *bum*: pán Úžasný si uvedomí, že bez nej nedokáže žiť, a požiada ju o ruku. Sara uvažovala strategicky a populárne romantické komédie striedala s britkými a sarkastickými nezávislými produkciami, ktoré ktoviečo nezarobili, ale dostávali ocenenia. Rozhovory poskytovala veľmi zriedka a v televízii sa objavila, iba keď chcela podporiť dobročinnú akciu či upozorniť na nejakú príšernú tragédiu. Ľudia vedeli, že je lesba, nikdy to nebolo veľké tajomstvo, ale akosi to prehliadali. Možno jej chceli dopriať súkromie a rešpekt, ktoré si sami želali, aspoň v to dúfala. A keď nie, Sara sa jednoducho otriasla a ignorovala to. Práve vkročila k Frances do kuchyne a chichotala sa na časopise, ktorý držala v ruke.

„Tu sa píše... jéj, ahoj, Anne... že sa vraj chystám opustiť Iris pre tohto tu – ako sa, došľaka, volá? A že som predsa len na chlapov.“ Zohla sa, vlepila Anne pusu na líčko a uchmatla si koláčik. „Vyrušila som vás pri niečom dôležitom? Obe sa tvárite strašne vážne.“

„Nie, vôbec nie.“ Anne sa na ňu usmiala. „Len sme sa bavili.“

„Aha, tak fajn. Som rada, že si tu, chcela som sa Frances na niečo spýtať a môžeš mi poradiť aj ty. Chcem pre Iris zorganizovať narodeninovú párty, malo by to byť prekvapko. Čo vy na to?“ Usadila sa na okraj stola, to bol jej obľúbený zlozvyk. Rada sedávala na kuchynskej linke, v tureckom sede na dlážke alebo si obrátila stoličku naopak a trónila na nej obkročmo, bez mierneho nátlaku zvonka si nikdy nesadla normálnym spôsobom.

Frances jej už chystala kávu. „U vás doma?“

„Možno, čo myslíte?“ Sara si prešla rukou po krátkych blond kučerách, zostrihnutých v drahom salóne a rozstrapatených, ako keby práve vstala z postele. O svoj výzor starostlivo dbala, patrilo predsa k jej práci, a predstieranie, že sa oň vôbec nezaujíma, ju stálo kopy času a peňazí.

„Prečo nie, to by bolo fajn. Akú párty máš na mysli? Večernú dospelácku alebo cez deň aj s deckami?“

Sara si vzala kávu, ktorú jej Frances podávala, a ďalší koláčik. „Tie koláčiky sú super, je v nich málo tuku, však?“ Zaškerila sa a odpovedala na otázku: „Podľa mňa by bolo fajn, keby to najprv vyzeralo improvizovane a postupne by vysvitlo, že sme všetko presne naplánovali.“ Obe sa na ňu nechápavo zamračili, tak im to vysvetlila: „Predstavte si napríklad obyčajný obed s Frances, Michaelom a s deckami. Prídu k nám, donesú vynikajúcu tortu, ktorú Frances sama napečie, ja budem mať nachystaný šalát a nejaké sendviče, len kúpenké, nič extra.“

Veď to sa stáva každú chvíľu, že?“ Zaškerila sa. „Lenže potom zazvoní zvonček, dovalia sa Anne a Charlie s deckami a, kto by to bol čakal, aj ONI donesú niečo pod zub a ja odkiaľsi vyčarujem ďalšie sendviče, prípadne, čo ja viem, obloženú misu. A potom ZASE zazvoní zvonček, to budú Maggie a Melanie, ktoré donesú víno, a potom... Už chápete, ako to myslím? Nakoniec tam budeme všetci, Iris po chvíli pochopí, že sme to na ňu spoločne spískali, a ja nebudem musieť vymýšľať nejakú zložitú výhovorku, aby som ju dostala z domu.“ Vlastný nápad ju očividne nadchol.

Frances prikývla. „To znie super. So mnou určite môžeš rátať.“

Anne sa zamračila. „Lenže takto prídeme o veľký moment prekvapenia.“

Sara pokrútila hlavou. „Iris veľké prekvapenia neznáša. Chcela som vymyslieť niečo nenápadnejšie, aby som sa nemusela báť, že dostane infarkt alebo stratí nervy. Nech si svoje narodky užije.“

„Jasné,“ povedala Frances sucho a bezvýrazne pozrela na Anne. „Nie každému vyhovuje pocit, že niekto konal poza jeho chrbát.“

„Presne!“ Sara sa zachichotala. „A môžem u vás poschovávať nejaké jedlo, však?“

„Bez problémov.“

„A napadlo mi, že by som niekedy poobede nechala príviesť nafukovací hrad, aby sa decká nenudili.“

„Môže byť.“

„Super! Tak sme dohodnuté. Teraz sa len musím nejak donútiť, aby som nasledujúcich pár týždňov držala jazyk za zubami, a všetko dobre dopadne.“ Skĺzla zo stola, schmatla ďalší koláčik a objala obe kamarátky.

„Ako môžeš zjesť toľko koláčikov a zostať taká štíhla? Tak trochu ťa za to nenávidím,“ poznamenala Anne s úsmevom. Frances sledovala jej predstieranie, že sa nič nedeje, to, že je schopná udržiavať normálne priateľstvá, zaujímať sa o iných ľudí a veselo klebetiť, a zrazu si pripadala príšerne unavená. Asi ako štvrtý týždeň po pôrode.

Sara sa zatvárila prekvapene. „Pôjdem domov a tam ich vygrcám. To predsa robia všetci, nie?“

Frances sa zasmiala. „Nie, ja si všetko ukladám do špeciálnych váčkov na stehnách.“

„Aha. Aj tak sa dá.“ Frances odprevadila Saru k dverám a chvíľku za ňou pozerala. Sara pri každom kroku zľahka poskočila. Nečudo, že si udržiava štíhlu postavu, športové výkony podáva aj v bežnom živote.

Frances podoprela dvere, aby dnu prúdil vzduch, a vrátila sa do kuchyne.